

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **U kamenného stolu a. s.**, IČ: 60197561, se sídlem Vratislavská 388/3, Praha 8, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Ústřední inspektorát, ze dne 3. 6. 2014, č. j. ČOI 53972/14/O100/1000/14/Ber/Št,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Česká obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hl. m. Praha, provedla v restauraci provozované žalobcem dne 28. 6. 2013 kontrolu, během níž byla zjištěna dvě pochybení. První spočívalo ve skutečnosti, že obsluhující číšník naúčtoval osobám provádějícím kontrolu částku ve výši 1 205 Kč, ačkoli i v případě, pokud by byl k účtu připočítán 10% servis, by měla být účtována celková částka ve výši 1 105 Kč. Tím došlo k porušení § 3 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele, ve znění účinném ke dni provedené kontroly v provozovně žalobce, (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Za druhé pak bylo kontrolou zjištěno, že spotřebitel nebyl v době objednání konzumace jednoznačně seznámen s konečnou cenou platnou v okamžiku nabídky, neboť na jídelním

lístku byla dána informace „K účtům připočítáváme 10% servis“. Tím měl být porušen § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. O výsledku kontroly byl žalobce informován přípisem ze dne 8. 8. 2013, č. j. ČOI 90992/13/1000.

Proti kontrolnímu zjištění podal žalobce námitky, kterým nebylo rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hl. m. Praha (dále též „správní úřad“), ze dne 7. 10. 2013, č. j. ČOI 113966/13/1000, vyhověno. Správní úřad setrval na stanovisku, že spotřebitel nebyl v době objednání konzumace a jednotlivých pokrmů srozumitelně jednoznačně seznámen s konečnou cenou platnou v okamžiku nabídky s tím, že není přípustné tímto způsobem účtovat spropitné („service“).

Následně vydala Česká obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hl. m. Praha, příkaz ze dne 20. 2. 2014, č. j. 10/1257/13/P/34, kterým uložila žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) citovaného zákona a porušení § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst. 7 písm. h) citovaného zákona.

Proti uvedenému příkazu podal žalobce odpor. V něm uvedl, že uloženou pokutu považuje za nepřiměřeně vysokou, odmítl, že by konečná cena nebyla spotřebiteli známa, ohledně spáchání nejzávažnějšího deliktu uvedl, že toho se dopustil jeho zaměstnanec nikoli on sám. Namítl, že jako přitěžující okolnost nemělo být shledáno, že se protiprávního jednání dopustil vůči „zahraniční klientele“, a konečně rozporoval časovou prodlevu při vydání příkazu.

Rozhodnutím ze dne 17. 4. 2014, č. j. 10/1257/13/34, Česká obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hl. m. Praha, udělila žalobci za porušení týchž právních povinností pokutu ve výši 80 000 Kč. V odůvodnění setrvala na závěru, že spotřebitel nebyl v době objednání konzumace jednoznačně seznámen s konečnou cenou platnou v okamžiku nabídky. K údajnému pochybení zaměstnance žalobce pak dodala, že ve správním trestání platí objektivní odpovědnost, a tudíž je pokutován zaměstnavatel a nikoli zaměstnanec. K přitěžující okolnosti spočívající ve skutečnosti, že protiprávní jednání směřovalo vůči cizincům, dodala, že toto jednání poškozuje dobré jméno hlavního města Prahy.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, o němž žalovaný rozhodl shora označeným rozhodnutím, kterým napadené prvostupňové rozhodnutí co do uložené pokuty potvrdil (rozhodnutí změnil pouze tak, že v části I. výroku v odstavci druhém se slova: „na zadní straně jídelního a nápojového lístku“ nahrazují slovy: „v jídelním a nápojovém lístku“). V odůvodnění žalovaný zopakoval, že žalobce jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele nese objektivní odpovědnost za protiprávní jednání spočívající v porušení zákonných povinností. K přitěžující okolnosti spočívající ve skutečnosti, že protiprávní jednání směřovalo vůči cizincům, uvedl, že ta je opodstatněná, neboť cizinci nejsou obeznámeni s místními zvyklostmi a právními povinnostmi, pročez raději bez námitek uhradí cenu, aniž by se domáhali svých práv. Žalovaný pak setrval na stanovisku, že spotřebitelé nebyli dostatečně informováni o konečné ceně konkrétního jídla či nápoje, neboť pro její zjištění museli učinit další úkony; odmítl též námitku, že tento způsob účtování spropitného je v Evropě běžný. K přiměřenosti uložené pokuty dodal, že ta je přiměřená vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce a odpovídá rovněž požadavkům na preventivní i represivní účinek sankce.

II. Obsah žaloby

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označených rozhodnutí, případně upuštění od uloženého trestu dle § 65 odst. 3 s. ř. s.

Žalobce ohledně prvního deliktu (naúčtování o 100 Kč více v neprospěch spotřebitele) uvedl, že se jej nedopustil on sám, nýbrž jeho zaměstnanec, a to přes předchozí výslovný zákaz postupovat při účtování konzumace vůči hostům nepřípustným způsobem. Tento zaměstnanec tak navíc učinil, aniž by vůbec byl k účtování konzumace dle svého pracovního zařazení oprávněn a jednalo se tak o jeho vlastní exces z plnění pracovních povinností. S tímto zaměstnancem byl následně právě pro toto hrubé porušení pracovních povinností rozvázán pracovní poměr. Uvedené by dle žalobce mělo být zohledněno při hodnocení míry zavinění a tato okolnost by měla mít při stanovení výše pokuty polehčující charakter, neboť žalobce učinil v rámci prevenční povinnosti ve vztahu ke svým zaměstnancům vše, co po něm lze v tomto směru spravedlivě požadovat.

Dále žalobce odmítl, že by za přitěžující okolnost mohla být pokládána skutečnost, že se popsané jednání událo „vůči zahraniční klientele“, neboť z právního řádu nikde nevyplývá, že by spáchání konkrétního jednání vůči cizinci mělo být pojímáno jako přitěžující okolnost. Vůči komu se takové jednání událo tak vůbec nemůže mít vliv na výši pokuty. Pokud správní orgán přičetl právě tuto okolnost žalobci k tíži, je jeho rozhodnutí v této části nesprávné a nepřezkoumatelné. Stejně tak žalobce odmítl, že žalovaný v jeho neprospěch hodnotil skutečnost, že se předmětná restaurace nachází v centru Prahy, ačkoli není odůvodnitelný a udržitelný závěr, že bylo-li proti cizinci postupováno deliktně v centru Prahy, měla by jeho nemateriální újma být vyšší, než kdyby se tak stalo v restauračním zařízení na periferii města.

K druhému deliktu (chybnému informování o konečné ceně) žalobce uvedl, že spotřebiteli musela být konečná cena známá, neboť informace o připočtení 10 % z ceny celkové konzumace, představující spropitné, z jídelního lístku zcela zřetelně a jednoznačně vyplývala. Navíc 10 % z ceny celkové konzumace spočítá ihned každý bez jakékoli námahy a takový způsob stanovení konečné ceny je v oboru hostinské činnosti zcela obvyklý (tuto kalkulaci pak alespoň nemusí následně provést sám host). Žalobce je tak přesvědčen, že popsáný způsob stanovení konečné ceny se nepříčí zákonu, poněvadž spotřebitel znal ještě před objednáním zboží či služeb jeho celkovou konečnou cenu. Nadto výše spropitného 10 % je v Evropě zcela běžná a obvyklá a je jen na provozovateli restaurace, jakým způsobem ceny služeb upraví a zda s takovou úpravou obstojí před zákazníkem v konkurenci ostatních. Žalobce tedy žalovanému vytýká nesprávné skutkové i právní hodnocení věci, neboť bylo účelově přizpůsobeno předmětu jeho činnosti a nerespektovalo volnost jednotlivých soutěžitelů na trhu v daném oboru.

Závěrem žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné také proto, že postihuje dva různé a samostatné skutky, které správní orgán hodnotí jako dva různé delikty, avšak ukládá za ně jednu souhrnnou pokutu, aniž by pokutu rozdělil na dvě části a vyložil, jak vysokou pokutu ukládá za který ze dvou deliktů. Takto z rozhodnutí není zřejmé, který z deliktů hodnotí jako více či méně závažný, čímž žalobci odnímá možnost účinně se vyjádřit k výši pokuty a k důvodům, které správní orgán vedly k jejímu uložení, jakož i k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Navíc žalobce i nyní považuje uloženou pokutu ve výši 80 000 Kč za nepřiměřeně vysokou, neboť se jedná o osmisetnásobek částky, o kterou bylo účtováno více (100 Kč), přičemž již samotné opakované projednání věci před správním orgánem

(nejprve příkaz a posléze rozhodnutí správních orgánů obou stupňů) mělo na žalobce dostatečný represivní i preventivní účinek. Proto navrhl, aby v případě, že by soud nezrušil napadená rozhodnutí pro jejich nezákonnost, rozhodl o upuštění od uloženého trestu dle § 65 odst. 3 s. ř. s.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že žalobce je za své jednání při poskytování služeb spotřebitelům odpovědný v režimu objektivní odpovědnosti. Záleží čistě na úvaze žalobce, jaké zaměstnance ve své provozovně zaměstná a jaká přijme opatření za účelem dodržování právních předpisů při jeho podnikatelské činnosti. Z pohledu spotřebitele je pak nerozhodné, jakým způsobem k nesprávnému účtování došlo a jaké byly následně podniknuty kroky vůči zaměstnanci, který měl pochybení způsobit, neboť tyto skutečnosti nijak nesnižují negativní dopady správního deliktu na spotřebitele, a proto je podle názoru žalovaného nelze hodnotit jako polehčující okolnosti. Pokud jde o skutečnost, že se jednalo o ojedinělé porušení zákona, tuto skutečnost vyhodnotil jako polehčující okolnost a přihlédl k ní při posuzování přiměřenosti výše uložené pokuty.

Žalovaný dále zopakoval, že skutečnost, že se společnost dopustila protiprávního jednání vůči spotřebitelům, o kterých se domnívala, že jsou cizinci, zcela nepochybně zvyšuje jeho závažnost. V případě cizinců totiž nepochybně existuje nižší pravděpodobnost, zejména z důvodu jazykové bariéry, neznalosti místních poměrů a obavy před případnými konflikty, které by mohly zkomplikovat jejich krátkodobý pobyt v cizí zemi, že protiprávní jednání odhalí a budou se mu bránit, nebo že se obrátí na příslušné kontrolní orgány. Poloha provozovny v centru turisticky vyhledávaného velkého města pak zajišťuje žalobci neustálý příliv nových zákazníků, kteří ve městě pobývají krátkou dobu, a tím se zvyšuje pravděpodobnost, že se nekvalitní služby v podobě porušování příslušných právních předpisů neodrazí například na poklesu návštěvnosti, pročež i tuto skutečnost je nutno zohlednit při ukládání sankce za správní delikt.

Žalovaný pak setrval na názoru, že způsob, jakým žalobce informoval spotřebitele o konečných cenách nabízených jídel a nápojů, nebyl v souladu s platnými cenovými předpisy ani se související judikaturou (např. rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 203/2005 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 75/2008). Podle ustanovení § 13 odst. 2 věta poslední zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), byl prodávající povinen seznámit spotřebitele před jednáním o koupi zboží s konečnou nabídkovou cenou, která zahrnuje všechny daně, cla a poplatky, což neučinil, neboť u jednotlivých jídel a nápojů uváděl pouze cenu před zvýšením o poplatek ve výši 10 % z ceny za „servis“, a spotřebitel byl tudíž nucen si konečnou cenu jednotlivých jídel a nápojů dopočítat dodatečně. Ceny uvedené u jednotlivých položek v ceníku tak nebyly cenami konečnými. Žalovanému přitom není v posuzovaném případě znám žádný racionální důvod, proč by měl být poplatek za servis uváděn odděleně, neboť byl připočítáván ke každému jídlu či nápoji bez výjimky a tvořil tak jednu ze složek, ze kterých se skládala konečná cena jídla či nápoje. Pokud jde o námitku žalobce, že hosté proti způsobu informování o konečné ceně jídel a nápojů neměli výhrady, tak žalovaný v této souvislosti upozornil na skutečnost, že kontrola v provozovně žalovaného byla provedena na základě podnětu spotřebitele, který si na zmíněný postup žalobce stěžoval.

K výši pokuty a jejímu stanovení žalovaný uvedl, že při ukládání pokuty postupoval analogicky podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), když v souladu se zásadou absorpční uložil žalobci úhrnnou pokutu za správní delikt, který vyhodnotil jako závažnější. Žalovaný tak postupoval v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o výši pokuty, žalovaný ji považuje za přiměřenou vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce, která zároveň vyhovuje požadavkům na preventivní a represivní účinky sankce.

IV. Vlastní posouzení věci

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Podle § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování prodáváných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu.

Zákon o cenách v § 13 odst. 2 stanoví, že prodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to

- a) označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám,
- b) zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků,
- c) zpřístupnit tuto cenu jiným přiměřeným způsobem, nelze-li označit zboží cenou způsoby uvedenými v písmenu a) nebo b).

Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Dle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3 citovaného zákona.

Ustanovení § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele upravuje, že prodávající se dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12 citovaného zákona.

Soud se nejprve zabýval žalobními námitkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat dokonce z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho věcném přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci.

Z argumentace žalobce vyplývá, že nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí spatřuje především ve skutečnosti, že správní orgány chybně postihly dva různé a samostatné skutky, které hodnotily jako dva různé delikty, avšak uložily za ně jednu úhrnnou pokutu, aniž by pokutu rozdělily na dvě části a vyložily, jak vysokou pokutu ukládají za který ze dvou deliktů. V této skutečnosti však nepřezkoumatelnost rozhodnutí shledat nelze. Z rozhodnutí totiž jednoznačně vyplývá, na základě jakého zákonného ustanovení byl žalobce pokutován, včetně toho, že správní orgány považovaly za „závažnější“ delikt správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, a spáchání dalšího deliktu zohlednily při určení výše úhrnné pokuty. Lze přitom souhlasit se žalovaným, že takto správně postupoval dle absorpční zásady užívané při ukládání správní sankce za více správních deliktů.

Tuto zásadu lze v souladu s ustálenou judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54) použít při vícečinném souběhu správních deliktů analogicky dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů. Závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno. Použití této zásady má místo při stanovení konkrétní výměry úhrnné sankce, což nic nemění na tom, že delikvent bude uznán vinným ze spáchání více správních deliktů. Tato zásada navíc svědčí ve prospěch žalobce, jelikož jeden trest pohlcuje tresty další (většinou mírnější). To však nebrání tomu, aby zároveň správní orgán v rámci hodnocení závažnosti jednání přihlédl jakožto k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více deliktů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008-328). Takto postupoval správní úřad též ve věci žalobce, kdy shledal jako závažnější správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, přičemž za oba delikty, z nichž byl žalobce shledán vinným, lze uložit pokutu až ve výši 5 000 000 Kč [srov. § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele]. Bylo tedy ve své podstatě nerozhodné, z jakého konkrétního deliktu správní orgány při stanovení výše pokuty vyjdou, neboť zákon u obou z nich stanoví stejně přísný trest. Přesto lze hodnotit jako správný postup, pokud se správní orgány zaměřily na závažnost jednotlivých správních deliktů a žalobce postihly především za ten více ohrožující chráněný zájem. V postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně tak nelze shledat žádné znaky nezákonnosti a ani jím vydané rozhodnutí nelze hodnotit jako nepřezkoumatelné; naopak z jeho obsahu vyplývá, na základě jakých zákonných kritérií uložil předmětnou pokutu, kdy se také obsáhle věnoval polehčujícím i přitěžujícím okolnostem. A soud se s jeho závěry plně ztotožňuje a neshledal důvod k jejich přehodnocení.

Městský soud se dále zabýval námitkami žalobce ve věci spáchání prvního deliktu (naúčtování o 100 Kč více v neprospěch spotřebitele).

V této souvislosti žalobce především namítal, že se deliktu nedopustil on sám, nýbrž osoba od něj odlišná. Této argumentaci však soud nemohl přisvědčit.

Soud musí dát za pravdu žalovanému, že deliktní odpovědnost dle zákona o ochraně spotřebitele je založena na objektivní odpovědnosti, u níž se zavinění nevyžaduje a vůbec nezkoumá. Zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti jednotlivců, tak jak to ostatně zmiňuje i žalobce, by totiž bylo velmi obtížné a zdoluhavé (srov. také rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2004, čj. 3 As 3/2003 – 38). Navíc jestliže je zavinění obecně chápáno jako vnitřní, psychický vztah pachatele k

protiprávnímu jednání a jeho následku, tak pak by o něm bylo obtížné hovořit u právnické osoby. Právnické osobě se tak přičítá protiprávní jednání jejích zaměstnanců, případně dalších osob, které za ni jednají, a objektivní odpovědnosti se odpovědný subjekt nemůže zprostit odkazem na porušení povinnosti jinou osobou, leda by byl v zákoně zakotven liberační důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2012, č. j. 5 As 49/2011 – 64). Volba právě tohoto typu odpovědnosti, který je ve správním trestání pravidlem, je nadto v případech správních deliktů dle zákona o ochraně spotřebitele vedena snahou o zmírnění přirozeně nerovného tržního postavení podnikatelů a spotřebitelů tak, aby zákazníkům (spotřebitelům) jakožto subjektům potenciálně znevýhodněným nedostatkem informací a odborných dovedností, jimiž naopak disponují podnikatelé, poskytl zvláštní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 39/2005 – 66).

Ke vzniku odpovědnosti za správní delikt tak postačuje, jsou-li naplněny znaky deliktu stanovené zákonem bez o hledu na to, zda lze v daném případě přičíst odpovědnému subjektu jednu z forem zavinění, či nikoliv. A v případě prvního deliktu spáchaného žalobcem tomu tak nepochybně bylo, neboť žalobce v postavení prodávajícího naučtoval spotřebitelům vyšší než skutečnou částku za konzumaci, tedy nesplnil povinnost poctivého prodeje. Zjištěný skutkový stav věci žalobce nikterak nezpochybňuje, pročež lze shledat za správné závěry správních orgánů o naplnění znaků předmětného správního deliktu, neboť objektivní odpovědnosti se žalobce nemůže zprostit ani odkazem na pracovní pokyny učiněné v soukromoprávní rovině. A stejně tak provedení případných následných opatření (zde propuštění zaměstnance ze zaměstnaneckého poměru) nemá vliv na skutečnost, že došlo ke spáchání správního deliktu. A tyto skutečnosti nemohou být posouzeny ani jako polehčující okolnost, neboť se vztahují k samotné podstatě určení, zda byl či nebyl spáchán správní delikt. Z napadených rozhodnutí však vyplývá, že i správní orgány uznaly, že tento případ byl ojedinělým excesem žalobce, což hodnotily jako polehčující okolnost, čímž fakticky připustily, že žalobce postupoval v rámci své činnosti obezřetně a toto správně zvažily při určení výše uložené pokuty.

Podobně soud nemůže přisvědčit argumentaci žalobce ohledně chybného zohlednění skutečnosti, že se protiprávního jednání dopustil na zahraniční klientele a v rámci své činnosti v centru Prahy. Zde soud musí konstatovat, že žalovaný i správní orgán I. stupně se v napadených rozhodnutích pečlivě věnovali hodnocení přitěžujících i polehčujících okolností, přičemž jejich závěry odpovídají povaze postihovaného jednání. Toto hodnocení přitom soud nepovažuje za rozporné s právním řádem a ani neshledal, že by se vyznačovalo libovůlí správního orgánu. Naopak lze kvitovat, že se správní orgány při ukládání sankce podrobně zabývaly všemi hledisky protiprávního jednání žalobce a přesvědčivě odůvodnily, ke kterým skutečnostem přihlédly a jaké skutečnosti měly vliv na konečnou výši pokuty. Žalobci tak bylo přesně vysvětleno, z jakých důvodů jsou tyto okolnosti přičítány jako přitěžující, přičemž soud se s jejich závěry plně ztotožňuje, neboť lze žalovanému přisvědčit, že okolnost, že podnik navštěvuje zahraniční klientela, která se spíše nebude bránit protiprávnímu jednání prodejců (ať z důvodu neznalosti právní úpravy, jazykové bariéry či pouze neochoty „kazit“ si návštěvu Prahy) a která se zároveň bude často měnit a provozovatel se tak může spolehnout na kontinuální proměnlivost hostů, může mít vliv na určení výše stanovené pokuty.

V této souvislosti pak soud musí odmítnout též námitku žalobce, že v daných případech žalobce nejednal s úmyslem poškodit zákazníky, kteří ani žádné pochybení nenamítali, neboť při objektivní odpovědnosti soud, resp. správní orgán nezkoumá zavinění žalobce ani nezjišťuje, zda uvedeným jednáním spotřebiteli skutečně škoda vznikla. Navíc ze

správního spisu vyplývá, že kontrola proběhla na základě podnětu nespokojeného spotřebitele, protože ani z tohoto důvodu uvedené tvrzení žalobce neobstojí.

K druhému deliktu (chybnému informování o konečné ceně) uvádí soud následující.

Účelem části třetí zákona o cenách není zasahovat do procesu tvorby cen, nýbrž poskytnout tržním subjektům (zejména pak kupujícím, zvláště těm, kteří jsou spotřebiteli nebo kteří kupují specifické druhy zboží) informační komfort umožňující jim na základě údajů, které jim jsou povinni poskytnout prodávající, provést ekonomickou kalkulaci výhodnosti ceny nabízeného zboží a případně ji srovnat s cenou jiného zboží. Smyslem a účelem úpravy v § 13 zákona o cenách je tak poskytnout kupujícímu informaci o tom, za jakou cenu si může nabízené zboží při přijetí nabídky pořídit, tj. poskytnout mu informaci o aktuální ceně zboží (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, čj. 8 Afs 48/2009 – 80). Podobně důvodová zpráva k návrhu zákona o cenách k § 13 uvádí, že cílem tohoto ustanovení je zajistit řádnou informovanost kupujících o cenách zboží a podmínkách jeho prodeje tím, že ukládá povinnost označování spotřebního zboží cenou při jeho prodeji v obchodních jednotkách (prodej konečnému spotřebiteli). To má umožnit kontrolu ze strany spotřebitele, podnikatele i kontrolních orgánů (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2014, čj. 8 A 11/2010 – 27).

V nyní posuzované věci dle kontrolorů i správních orgánů nebyla tato povinnost řádně splněna, neboť nebyla poskytnuta informace o konečné ceně zboží. S tímto hodnocením se městský soud ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že zákonná povinnost prodávajícího při prodeji spotřebního zboží označit je cenou platnou v okamžiku nabídky nebo zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně je splněna také tehdy, když je na všechno zboží určitého druhu vyhlášena plošná sleva vyjádřená jednoduchou procentní měrou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2009, č. j. 2 As 75/2008 – 96). Za klíčové Nejvyšší správní soud považoval, že na zboží byla jednak transparentně uvedena cena původní a na několika místech byla jednoznačně, jednoduchou procentní měrou, vyjádřena výše slevy. Zároveň ale v této věci zohlednil, že předmětná procentní úprava ceny směřovala ke snížení prezentované ceny, a nikoli k jejímu zvýšení, a že daná sleva byla uplatněna na velké množství zboží, takže nebylo v silách prodejce všechny ceny změnit. Taková situace však v případě žalobce nenastala.

V případě jídelního lístku lze totiž poměrně snadno provést jeho cenovou úpravu, neboť počet nabízených jídel je vždy omezen. Městský soud ale považuje za rozhodující, že spotřebitel neměl v posuzovaném případě jednoznačně k dispozici informace, na jejichž základě mohl snadno a kvalifikovaně určit konečnou cenu a učinit tak své spotřebitelské rozhodnutí. Jak totiž vyplývá ze správního spisu, informace o 10% zvýšení ceny nebyla otištěna na všech stranách jídelního lístku, nýbrž pouze na některých, přičemž na ostatních stranách byla uvedena informace, že „servis není zahrnut v ceně“. A tuto informaci nelze považovat za dostatečnou, neboť může být chápána pouze jako výzva spotřebiteli k případnému připočtení servisu v rámci dobrovolného spropitného. Přírážka tak byla stanovena netransparentně, takže by se s ní spotřebitel nemusel seznámit a výsledná účtovaná cena za konzumaci pro něj mohla být, bez předchozí interakce s obsluhou, překvapující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016, čj. 7 As 15/2016 - 23, č. 3461/2016 Sb. NSS). Soud přitom uznává, že výpočet konečné ceny by v předmětné věci nebyl složitý,

avšak za situace, kdy se s touto úpravou konečné ceny nemusel spotřebitel jednoznačně seznámit, nemůže tato skutečnost zavdat důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Stranou pak soud ponechává, zdali samotné stanovení přírážky byla vhodná či účelná, neboť toto hodnocení soudu ani správním orgánům nepřísluší. Pro rozhodnutí soudu totiž je klíčové, zda byl spotřebitel prokazatelně a srozumitelně informován, že mu při platbě bude naúčtován též poplatek za servis v jasně stanovené částce vyjádřené procentuální výměrou, což se nestalo. Postup žalovaného při seznámení spotřebitele s konečnou cenou tak byl v rozporu s účelem a smyslem § 13 odst. 2 zákona o cenách a § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

Ve věci žalobcových námitek směřujících proti výši uložené pokuty soud poznamenává, že pokuta ve výši 80 000 Kč představuje 1,6 % zákonného maxima dle příslušných ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Soud v této souvislosti poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 – 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, dle nichž se o zjevně nepřiměřenou výši sankce nejedná v případě, kdy byla pokuta uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí (v citovaném rozsudku se jednalo o sankci ve výši 4 % horní hranice). Správní orgány tedy při užití správního uvážení z mezí vytyčených zákonem nijak nevybočily ani správní uvážení nezneužily, a soud neshledal ani žádné jiné nedostatky v jejich rozhodování o výši sankce. Naopak lze konstatovat, že správní orgány při rozhodování o výši pokuty rozvedly své úvahy o způsobu spáchání správních deliktů, o jejich následcích a o okolnostech, za nichž byly správní delikty spáchány (především vstříc polehčujícím a přitěžujícím okolnostem), což plně odpovídá zákonným kritériím pro určení výše sankce (srov. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele).

V. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2017

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: